

De Chocola-fabriek
door
W. Blomberg—Zeeman

Jan kreeg een doos met flikjes
Van tante Carolien,
Hij kon daar mooi mee spelen
Al met zijn zusje Fien.

Ze hadden saam een winkel
Met laadjes, o, zoo fijn,
Ze speelden kruideniertje,
Fien mocht de koopvrouw zijn.

Jan kocht maar telkens flikjes,
Liefst maar een pond of tien,
„Nee hoor, dat gaat niet langer.”
Zoo bromde zusje Fien.

„Waarom koop jij geen krenten?
Geen koffie of geen thee?
Ik blijf met alles zitten,
Ik speel niet langer mee!”

„Toe Fien,” zei Jan toen goedig,
„Kom wees nu maar niet boos,
Er zijn nog heel wat flikjes,
Nog wel een halve doos.

Wij spelen dan fabriekje
Met onze chocola,
Wij stampen het in potjes,
Al op de toonbankla.

Wij nemen melk en water,
Zooals Moe ook wel doet.”
Zus dacht: „Ja, dat zal smaken!”
En vond het plan dus goed.

Nu hadden ze te zamen
Een chocola-fabriek,
Zij stampten en zij mengden
En deden dat heel kwiek.

Toen 't bedtijd was geworden,
Verdeelden zij de zaak.
Leeg werden alle potjes,
Dat gaf een groot vermaak.

Maar 's morgens was ons Jantje
Zoo duizelig, zoo raar.
Moe liet den dokter komen,
Jan voelde zich heel naar.

De dokter zei: „Maar jongen,
Hoe kom je nu zoo ziek?”
„Misschien wel,” zuchtte Jantje,
Van de choc'la-fabriek.”